

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nucleus Practici Tractatus, De Legibus

Marchius, Ewald

Coloniæ Agrippinæ, 1660 [erschienen] 1661

Cap. XXXIV. Quas personas obliget consuetudo, & an Laicorum
consuetudo possit obligare Clericos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42256

munem, ac publicum, quam aliæ. Item in aliquibus occurrunt plures occasiones, quibus insinuentur, voluntas, & assensus Principis, quam in cæteris.

C A P U T XXXIV.

*Quas Personas obliget Consuetudo? Et an
Laicorum Consuetudo possit
obligare Clericos?*

Respondeo Consuetudinem æquiparari Legi scriptæ, hac in parte, nam sicut Lex obligat subditos, ita & consuetudo, & sicut Lex non obligat extra Territorium, pro quo fertur, ita nec Consuetudo, unde si hæc sit universalis totius Ecclesiæ, omnes Christianos indistinctè obligabit, si solius Regni alicujus aut Episcopatus, omnes illius incolas respective, & sic de cæteris communitatibus cum proportione.

Generalis autem regula est, quod Consuetudo unius Communitatis, non obliget alteram distinctam, quia una non habet Potestatem imponendi alteri Legem, neque ad hoc censetur Princeps præbere suum consensum. Idque adeo verum est, ut Consuetudo Episcopatus Romani, quatenus est particularis Ecclesiæ, non obliget Ecclesias alias, ut notat Panormit. in cap. ult. de feriis. Quod etiam

etiam

etiam ex usu & praxi satis est manifestum.

Hinc constat, quod si Consuetudo sit in materia Civili, quæ vim suam sortiri debeat, ex consensu Principis sæcularis, non eam obligare clericos, per se loquendo, quia Princeps sæcularis, etiam per expressam voluntatem, non potest obligare clericos, ergo minus per tacitam. Imo nec possunt Clerici consentire, in aliquam subjectionem contrariam suam Exemptionem, & Ecclesiasticam libertatem, ut alibi latius docebitur.

Quod si materia sit mixta, ut si pertineat ad Policiam civilem, & Ecclesiasticam, & in utraq; servetur per utriusque status homines consuetudo communis, tunc erunt quatuor Consuetudines, & à parte rei duo iura. Unum Civile, habens vim à consensu principis Laici, & alterum Ecclesiasticum, habens vim à consensu superioris Ecclesiastici.

Denique si materia sit spiritualis, & ad bonum Animæ tendat, ut Jejunium, festivitas alicujus diei ad Divinum cultum, sic quidem erit una consuetudo, & obligabit Clericos & Laicos, quatenus vim accipit ex consensu & Potestate Superioris Ecclesiastici, qui in utrosque habet Jurisdictionem, Ubi etiam non considerantur subditi, tam ut

Laici

Laici vel Clerici distincti ordinis, quam ut omnes Christiani.

Imo potest, vsus Laicorum, inducere Consuetudinem, cuius obligatio, etiam ad Clericos se extendat, si tacita Episcopi adsit voluntas, inducendi Ius Episcopale, pro sua Diocesi Quod, & praesumetur, etiam ita vel, quando materia Consuetudinis, de se, Communis est Clericis, & Laicis, & aequaliter utrosque decens, ut non possit sine scandalo, his magis quam illis imponi obligatio. Idque praesertim, quando tota Respub. simul in hoc convenit. Quia respectu talis Consuetudinis, non consideratur Populus, ut Laicus distincti ordinis, contra Clericos, sed ut Christiani, quod utrisque commune est; unde eiusmodi Consuetudine, possunt vincere Clericos, & etiam in ordine ad illos eam introducere, vide Suarez lib. 7 de Lege Cap. 16. § 13. Secus res se habebit, si aliqua sit specialis ratio, cur magis, illa consuetudo, conveniat Laicis, quam Clericis, quia tunc merito, censentur inchoare, & frequentare talem Consuetudinem, quatenus sunt, ordinis & status distincti, contra Clericos, atque ita eiusmodi consuetudo Clericos non afficiet. Ita Wiggers in 12. q. 97. art. 3.

CAPUT